

Κυβέρνηση και Δανειστές: Μετεξεταστέοι για Σεπτέμβρη μετά από τρίτη και φαρμακερή παράταση;

Μοιάζει πλέον άθλος να προχωρήσουν, κυβέρνηση και δανειστές, προς άμεση λύση-συμφωνία όταν αυτή “φυλάσσεται” από τόσες κόκκινες γραμμές, που σαρώνουν σαν ακτίνες λέιζερ τον ζωτικό χώρο της διαπραγμάτευσης. Και παρότι πλέον οι προσδοκίες και οι αντιθέσεις ανάμεσα στους Ευρωπαίους και το ΔΝΤ δεν είναι μικρότερης σημασίας από την εσωτερική αντιπαράθεση στον ΣΥΡΙΖΑ ή τις διαφορές ανάμεσα στους δύο κυβερνητικούς εταίρους, μοιάζουν όλοι να

αδιαφορούν για τον συναγερμό που μπορεί να προκληθεί με όμηρο τον Ελληνικό λαό – και όχι μόνο.

Αν όμως εμπάθειες, ιδεοληψίες, συμφέροντα και κεκτημένες βολές δεν αφήνουν και πολλά περιθώρια για λογική και πολιτική σκέψη μήπως τουλάχιστον θα μπορούσαμε να διαχειριστούμε όλην αυτή την παράνοια;

Διότι είναι παράνοια ή όχι, κυβέρνηση και δανειστές, να επικαλούνται ακόμη το πνεύμα και το γράμμα του eurogroup της 20ης Φεβρουαρίου, όταν αμφότεροι έχουν κοπεί στην “ύλη” του, αφού μέχρι τέλος Απριλίου δεν υλοποίησαν τίποτε από αυτά στα οποία είχαν δεσμευτεί, ως όφειλαν; Και εντέλει αυτή η παράνοια, σαν συνειδητή επιλογή, δεν είναι ένα ανώτερο στάδιο της πολιτικής αναξιοπιστίας, πολύ πιο επικίνδυνο, αστάθμητο και απρόβλεπτο;

Κυβέρνηση και Δανειστές, με όλες τις αντιθέσεις τους, ανάμεσά τους και στο εσωτερικό τους, κινούνται πλέον σε αχαρτογράφητα νερά. Και αυτό συμβαίνει

όταν η ελληνική κοινωνία, ήδη μισοβυθισμένη, χρειάζεται επειγόντως πια, αλλαγή σκαριού και ρότας και όχι απλά ρυμούλκηση σε ακόμη πιο ρηχά επίπεδα πολιτικής, όπου θα την αποτελειώσουν τα κύματα μιας ανανεωμένης ολιγαρχίας και μιας πιο βίαιης ανισότητας.

Ήδη από το 2012 [ο ΟΟΣΑ](#) έστειψε την χώρα μας Βασίλισσα της ανισότητας στην Ευρωπαϊκή Ένωση με το πλουσιότερο 10% να κατέχει 12,3 φορές μεγαλύτερο εισόδημα από το φτωχότερο 10%!

Αλλά το Ελληνικό πρόβλημα δεν είναι μόνο οικονομικό και πολιτικό. Είναι κυρίως πρόβλημα δομικό, δηλαδή το πως έχουν δομηθεί οι νοοτροπίες και οι σχέσεις εξουσίας επί δεκαετίες σε όλο το κοινωνικό εικοδομήμα. Και με αυτήν την έννοια είναι ένα πρόβλημα που στην διαχείριση και τις συνέπειες του δεν μπορεί να επιλυθεί παρά μόνο με ευρωπαϊκούς όρους, αλλά και πάλι στον βαθμό και τον ρυθμό της πολιτικής ενοποίησης στην ευρωζώνη και την ΕΕ.

Με δυο λόγια, η Ελλάδα χρειάζεται χρόνο όσο και η Ευρώπη χρειάζεται χρόνο. Χρόνο πολιτικό, χρόνο οικονομικό, αλλά κυρίως χρόνο στα ανθρώπινα μέτρα. Χρόνο όχι με ανέφικτους και συντριπτικούς μακροοικονομικούς όρους, αλλά με όρους που μπορούν να εγγυώνται την κοινωνική συνοχή και την πορεία της ευρωπαϊκής ενοποίησης.

Σε αυτό το πλαίσιο, μια νέα παράταση του προγράμματος, ενδεχομένως 4μηνη, θα έπρεπε να είναι ένα εύλογο προαπαιτούμενο, αφενός για να αποτραπούν ο συναγερμός και η ρήξη και αφετέρου για να δοθεί μια νέα ευκαιρία στην άρση των δογματισμών και την συνεννόηση.

Πριν ένα μήνα [είχαμε επισημάνει](#) την σοβαρή πιθανότητα για προσωρινή διέξοδο μέσα από μια νέα παράταση του προγράμματος. Ωστόσο το ερώτημα της χρηματοδότησης, όπως και τότε, παραμένει ανοικτό. Η δεύτερη 4μηνη παράταση μέχρι τον Ιούνιο δεν προέβλεπε χρηματοδότηση από τις δόσεις που ήταν σε εκκρεμότητα αν δεν προέκυπτε συμφωνία για μεταρρυθμίσεις, αλλά και εφαρμογή τους. Μετά από 3 μήνες αποτυχημένης διαπραγμάτευσης, η χώρα αδυνατεί πλέον να ανταποκριθεί στις δανειακές της υποχρεώσεις αν οι δανειστές δεν επανεξετάσουν την στάση τους.

Αυτό που δεν μπορούν ή δεν θέλουν να καταλάβουν οι δανειστές, όπως και

διεθνείς αναλυτές και Μέσα, είναι ότι η πτώση του ΣΥΡΙΖΑ δεν σημαίνει ότι κάποιοι “επόμενοι” θα εφαρμόσουν μεταρρυθμίσεις στην χώρα και μάλιστα με δίκαιο, διαφανή και “αντιπελατειακό” τρόπο. Τέτοιοι “επόμενοι” δεν έχουν εμφανιστεί στην χώρα, αλλά και αν είχαν εμφανιστεί θα είχαν ακόμη μικρό ακροατήριο.

Όπως και οι “πρώην” της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, τόσο οι σημερινοί κυβερνώντες όσο και οι νέοι μνηστήρες της διακυβέρνησης, ποταμίσιοι και άλλοι, δεν είναι στο σύνολό τους παρά θλιβερά υπόλοιπα, αν όχι λείψανα της μεταπολίτευσης και άρα φύσει και θέσει ανεπαρκή πολιτικά όντα για να καθοδηγήσουν τον ελληνικό λαό να αγκαλιάσει τις οικονομικές και κοινωνικές τομές, που μπορούν να τον βγάλουν από την μιζέρια και να τον αναβαθμίσουν ατομικά, κοινωνικά και εθνικά.

Φωτεινές εξαιρέσεις υπάρχουν, ενδεχομένως και στο σημερινό κυβερνητικό επιτελείο, αλλά μια συντονισμένη και αποτελεσματική σαρωτική τους «έφοδος» μέσα στο σημερινό πολεμικό και ακάλυπτο εγχώριο και διεθνές περιβάλλον αποτελεί μάλλον μεταφυσική αξίωση.

Και αυτό τι σημαίνει; Ότι η Ελλάδα είναι μια χαμένη υπόθεση που δεν της απομένει τίποτε περισσότερο από το να παρακολουθεί παθητικά να μεταναστεύουν οι καλύτεροι νέοι της και να σαπίζουν, περιθωριοποιημένοι και εν μέσω κάθε είδους παρασίτων, όσοι παραγωγικοί πολίτες της απομένουν στην χώρα;

Όχι βέβαια! Απλά σημαίνει ότι χρειάζεται περισσότερος χρόνος, ακόμη και αν αυτός τελικά κοστίζει κάτι παραπάνω σε χρήματα, παλιές εμμονές και τυπολατρείες. Εξάλλου αυτό που τελικά κερδίζεται και διασώζεται είναι πολύ πιο ακριβό και πολύτιμο: η εμπιστοσύνη των λαών για την αξία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης σε μια δημοκρατική Ευρώπη.

Και αν τελικά μετά από κάποιες αμοιβαίες παραχωρήσεις δοθεί μια τέτοια νέα βιώσιμη οικονομικά παράταση του προγράμματος μέχρι τον Σεπτέμβρη, αυτή θα μπορούσε να λειτουργήσει και σαν μια περίτεχνη “πολιτική φάκα”, μέσα στην οποία θα μπορούν να παγιδευτούν πλείστα όσα τρωκτικά της εγχώριας εξουσίας.

Μια “τρίτη και φαρμακερή” παράταση, που όμως δεν θα λειτουργήσει σαν μέσο για περαιτέρω μυθριδατισμό ανισοβαρούς και μάταιης λιτότητας για το

πλήθος, αλλά σαν μια θανατηφόρα ένεση για όλους εκείνους που αφαίμαζαν επί δεκαετίες τον πλούτο της χώρας.

Αρκεί κάποιои στην κυβέρνηση και το εξωτερικό να έχουν την βούληση και το ανάστημα ώστε να τολμήσουν να συνεργαστούν για το καλό της χώρας και της Ευρώπης.

ΦΩΤΟ: [Sarolta Bán](#)

Δ. Τρικεριώτης , *Follow [@BlogGnathion](#) on Twitter*